

BV Blind Date

Twee vreemden voor elkaar,
in een onverwachte oog-in-oog

TV-PERSOONLIJKHEID

MARLÈNE DE WOUTERS

‘Ben je op je knie gegaan
toen je Charlotte ten
huwelijk vroeg?’

POLITICUS

JEAN-JACQUES DE GUCHT

‘Nee, maar ik had
wél een ring bij!’

Wie is...

MARLÈNE DE WOUTERS (46)?

- Een Belgische die in Amsterdam werd geboren en op twaalfjarige leeftijd Nederlands tenniskampioene werd
- Een van de leading ladies van de talkshows op vtm. Is nu nog elke maand op Actua TV te zien in de portrettenreeks *Marlène @Home*
- Geeft regelmatig commentaar bij live uitgezonden royalty-evenementen
- Is getrouwd met Hervé van Wassenhove. Samen hebben ze drie kinderen: Emily (19), Cédric (18) en Juliette (15)

Wie is...

JEAN-JACQUES DE GUCHT (28)?

- De jongste zoon van politicus Karel De Gucht en rechter Mireille Schreurs
- Werd op z'n 23ste dankzij 66.942 voorkeurstemmen bij de verkiezingen van 2007 de jongste senator ooit
- Zetelt nu in de Commissie Cultuur, Jeugd, Sport en Media in het Vlaams parlement
- Is half oktober bij de gemeenteraadsverkiezingen VLD-lijsttrekker in Aalst
- Gaat eind mei trouwen met zijn verloofde Charlotte Mathias

12u45 DE ONTMOETING

Marlène: “Dit is een aangename verrassing! We kennen elkaar niet persoonlijk. Met de vader en moeder van Jean-Jacques heb ik wel al eens gesproken. Mag ik je drie zoenen geven?”

Jean-Jacques: “Natuurlijk! Blij je te ontmoeten, Marlène.”

12u51 OVER SPORT

Jean-Jacques: “Je zoon speelt golf, is het niet?”

Marlène: “Dat klopt. Cédric zit nu in het buitenland met de Belgische ploeg. Toen hij vijftien was, werd hij al eens Belgisch kampioen en vorig jaar is hij met het Belgische team Europees kampioen geworden. Hij is nu achttien en studeert. Speel je zelf ook golf?”

Jean-Jacques: “Nee. Ik heb wel eens een golf-initiatie gedaan op reis en vond dat tof, maar intensiever en moeilijker dan ik dacht. Ik vind het fijn dat deze sport stilaan zijn elitaire kantje verliest en dat ze ook toegankelijk wordt voor jonge mensen. Het probleem is dat ik momenteel zo weinig tijd vind om te sporten. In het weekend staat mijn agenda vol met allerhande activiteiten die niets met sport te maken hebben. Maar eigenlijk ben

ik nooit echt sportief geweest. Ik ga in Aalst wel erg graag naar basketbal kijken, naar de plaatselijke topploeg Okapi Aalstar.”

Marlène: “Ik heb in mijn jeugd veel getennist en was de eerste Belgische speelster met een WTA-ranking. Uiteindelijk heb ik plaats 208 bereikt.”

Jean-Jacques: “Dat wist ik niet.”

Marlène: “Ik heb altijd heel graag gesport. Ik heb de kinderen snel de liefde voor het tennis proberen bij te brengen, maar uiteindelijk koos Cédric voor het golfen. Hij had als tennisser een uitstekend balgevoel, maar vond het vreselijk om op het veld oog in oog met één tegenstrever te staan. En achteraf heb je ook dat verdicht: of je wint, of je verliest. Dat heb je niet bij golf: daar speel je tegen jezelf. Het is een sport die heel snel iets zegt over je karakter.”

Jean-Jacques: “Je moet er ook veel geduld voor hebben. Het is niet zo dat de competitie me afschrikt in sport. Ik heb vrienden die verliezen bij Monopoly of Risk erg vinden, maar dat heb ik niet. In de politiek is de enige manier om je ideeën te verwezenlijken, verantwoordelijkheid te krijgen. Je kunt het je niet veroorloven aan de kant te blijven staan als je dingen verwezenlijkt wilt zien.

Bij de gemeenteraadsverkiezingen van oktober ben ik lijsttrekker in Aalst omdat ik ook op lokaal vlak het verschil wil maken, en onze stad écht op de kaart wil zetten.”

13u06 OVER POLITIEK

Marlène: “Je bent in de voetstappen van je vader gestapt. Lag dat voor de hand?”

Jean-Jacques: “Er werd bij ons vaak over politiek gepraat. En tijdens het avondeten bleven de grote thema's uit het leven niet onbesproken. De goesting om zelf aan politiek te doen, is er pas gekomen in mijn studententijd aan de VUB, bij het Liberaal Vlaams Studentenverbond. We konden tot 's morgens vroeg op café over politiek discussiëren. Mijn ouders hebben ons als kritische mensen opgevoed en ons geleerd om op te komen voor onze mening. Maar mijn oudere broer Frederik, die in het buitenland woont en werkt, heeft niets met politiek te maken.”

Marlène: “Heeft je vader je altijd gesteund in je politieke ambities?”

Jean-Jacques: “In het begin zeker niet! De manier waarop de buitenwereld naar de politiek kijkt, is enorm veranderd. Niet dat het vroeger overwegend positief was, maar nu heb ik soms het gevoel dat politici als profi-

teurs worden bekeken. Terwijl ik in de politiek ben gestapt omdat ik geloof dat de maatschappij beter kan. En dat de politiek de beste manier is om dat te realiseren, met een positief verhaal naar de toekomst toe. De uitdaging is om in deze sfeer jonge mensen bereid te krijgen om zich politiek te engageren.”

Marlène: “Politici worden ook steeds meer BV's. Je ziet ze steeds vaker opdraven in quizjes en spelletjes. Kijk maar wat de scherm aanwezigheid van Bart De Wever in *De slimste mens* heeft gedaan voor zijn populariteit.”

Jean-Jacques: “Quizpogramma's, Facebookpagina's en fanblogs zullen hun effect wel hebben. Het is maar de vraag in hoeverre je in dat mediacircus wilt meedraaien. Ik krijg geen kick van het BV-schap, echt waar. Men heeft me al voor allerhande populaire programma's gevraagd, maar ik doe daar niet aan mee. Natuurlijk heb ik de media nodig voor naamsbekendheid, maar ik ben niet in de politiek gestapt om BV te worden.”

13u18 OVER FAMILIE-WAARDEN

Marlène: “Ging het er bij die discussies die je thuis met je ouders had soms hevig aan toe?”

Jean-Jacques: “Soms liepen de gemoederen hoog op, ja.”

Marlène: “Ik ga discussies met mijn kinderen niet uit de weg, maar het mag niet persoonlijk worden. Kinderen kunnen zo fel zijn in hun reacties, terwijl je ook gewoon twee verschillende standpunten kunt hebben. Maar ik vind wel dat je over alles moet kunnen praten. Dat wil niet zeggen dat mijn kinderen geen geheimpjes voor me mogen hebben, maar als ze met een lastig probleem zitten, mogen ze het altijd aankaarten bij mij. Desnoods de basis, zodat ze hun geheim niet hoeven prijs te geven. Toen ze nog klein waren en ik ze voor het slapengaan een kusje ging geven, zei ik ze dat ze me álles mochten vertellen, zelfs als ze dachten dat hun verhaal me veel pijn zou doen. Ik wilde vermijden dat ze belangrijke dingen voor me zouden verzwijgen. Een probleem delen lucht enorm op. Wat ik hen ook heb meegegeven, is bij een probleem nooit met anderen samen te spannen tegen een enkeling. Dat heb ik in het vrouwentennis vaak genoeg gezien.”

Marlène: ‘Draai ik mezelf met dat dagdromen een rad voor de ogen?’

Jean-Jacques: ‘Als je niet meer kunt dromen, heeft het leven geen zin meer’

Jean-Jacques: “Mijn oudere broer heeft voor mij op heel wat vlakken het pad geëffend en hij kwam ook altijd voor me op. Frederik is tweeënhalve jaar ouder dan ik, maar we hebben grotendeels dezelfde vriendenkring. We hebben een heel sterke band, maar we hoeven elkaar niet elke dag te zien of te bellen. Ik weet dat ik altijd op hem kan rekenen. Bij de De Guchts is familie altijd ongelofelijk belangrijk geweest. Als jonge gast kon ik altijd bij mijn ouders terecht met allerlei problemen. We praatten daar heel open over, en nog steeds trouwens.”

Marlène: “Hoe is de relatie met je ouders?”

Jean-Jacques: “Ik ben de jongste, maar Frederik was meer een moederskindje. Hij heeft altijd een heel bijzondere band met mama gehad. Ik vermoed dat zij nu nog altijd de meeste moeite heeft met de fysieke afstand. Dat kan geen enkele Skype-verbinding goedmaken. Maar ze bellen wel elke dag.”

Marlène: “Toch is die Skype geweldig, hoor. Mijn oudste dochter heeft vier maanden lang in Florida gezeten voor een Erasmus-uitwisseling, en met dat visuele internet-bellen hou je toch contact. Je kent je kind toch: aan haar gezicht kun je zien of het echt goed gaat met haar.”

13u37 OVER PUBEREN

Marlène: “Heb jij fel gepuberd?”

Jean-Jacques: “Ik heb geen momenten gekend waarop ik mijn ouders de meest onredelijke mensen ter wereld vond. Er waren geen ruzies, wel discussiepunten over ideeën. Als leider bij de scouts merkte ik dat dat in andere gezinnen wel anders was, waar ouders écht niets goed konden doen. Dat puberale gedrag heb ik nooit gehad.”

Marlène: “Ik eigenlijk ook niet. Familie was bij ons ook altijd heel belangrijk, net als taken en natafelen. Dan werd er ook veel ge-

praat. Eigenlijk kon ik als puber met alles bij hen terecht en ik had ook veel aan mijn zus. Maar ik heb nooit zo tegen mijn ouders durven praten zoals mijn eigen kinderen dat wel tegen mij doen. Misschien zijn wij zo veel mondigheid niet gewend en bedoelen ze het niet zo, maar soms schrik ik toch als moeder. Weet je wat ik moeilijk vind? Ik heb een goede band met mijn kinderen, maar ik kan toch niet altijd een vriendin zijn? Je moet soms toch ook ouder en wat strenger kunnen zijn?”

Jean-Jacques: “Er is natuurlijk altijd die kind-ouderrelatie. Maar naarmate je ouder wordt, komt er iets bij. Elke zomer gaan we met wat vrienden en de familie naar Italië. Dan koken en eten we samen en zitten we om twee uur 's nachts nog aan tafel. Natuurlijk wijzen mijn ouders me nog wel eens terecht, maar na een tijd worden je ouders toch meer je gelijken. Niet zoals vrienden, maar inniger.”

13u51 OVER EUTHANASIE

Jean-Jacques: “Ik ben vorige week naar de première van *Tot altijd* geweest, de sterke nieuwe film van Nic Balthazar. Ik ben begaan met de problematiek van euthanasie. Als jonge politicus die pas verkozen was, heb ik me echt in dat ingewikkelde dossier ingegraven. Iedereen verklaarde me zot, maar ik wil de dossiers waarin ik geïnteresseerd ben grondig kennen.”

Marlène: “Ik heb jaren geleden een euthanasiedebat gemodereerd, in *De eeuwige strijd* op vtm, toen jij nog een puber was. Ik herinner me hoe moeilijk dat allemaal lag. Maar het programma lokte wel heel mooie reacties uit.”

Jean-Jacques: “Ook omtrent erg gevoelige thema's als zelfmoord en dementie moet je een debat kunnen voeren. *Tot altijd* raakte de problematiek op een bijzonder menselijke manier aan. Mijn verloofde Charlotte moest, ►

Marlène: ‘Heb jij zwaar gepuberd?’
Jean-Jacques: ‘Ik heb mijn ouders nooit de meest onredelijke mensen ter wereld gevonden’

► net als anderen rondom ons, meer dan één traan wegpinken. Dat was wel raar: een filmpremière waarbij de helft van de zaal aan het snotteren was. Het was heel aangrijpend.”

Marlène: “Het zet je wel aan tot nadenken. Mijn ouders zijn nu op leeftijd. Mijn vader, die altijd een intellectueel is, dolgraag las en met alles mee was, is gevallen en in zes maanden tijd heel verward geworden. Dat is heel zwaar en confronterend. Vorig jaar kreeg hij nog een pacemaker ingeplant en dat gaat goed, maar op een bepaald moment kan er ook in de bovenkamer iets fout lopen waardoor je levenskwaliteit sterk wordt beïnvloed. De dokters weten nog niet precies wat. Ook Luc Appermont, die zijn vader verloor en wiens 96-jarige moeder nu aan ouderdomsdementie lijdt, heeft me verteld hoe hun ziekte ook zijn leven heeft bepaald. Heb jij het al van dichtbij meegemaakt?”

Jean-Jacques: “Zowel mijn grootvader aan papa’s kant, als mijn *bobonne* langs mama’s kant zijn dement gestorven.”

Marlène: “Ik ben normaal gezien altijd heel positief ingesteld, maar ik merk toch dat dat nu, met de toestand van mijn vader, zwaarder is. Ik ben er ook nog niet uit of die positieve kijk op dingen, dat ietwat naïeve en dat dagdromen, wel altijd een voordeel is. Het

maakt je dag wel mooier dan die in werkelijkheid is, maar draai je daarmee jezelf geen rad voor de ogen?”

Jean-Jacques: “Maar wat doe als je niet meer kunt dromen? Dan heeft het leven toch geen zin meer?”

Marlène: “Dank je, dat hoor ik graag.”

14u14 OVER RELATIES

Marlène: “Je gaat over enkele maanden trouwen met je verloofde, niet? Wat ‘houden van’ voor mij betekent? Daar heb ik wel een idee over! Elkaar heel vrij laten, en de vrijheid geven om beslissingen te nemen. Dat vind ik als Waterman heel belangrijk. Houden van is niet bezitten, maar ook los durven laten om eigen dingen te doen. En je moet elkaar vertrouwen en respecteren. Communicatie is ook heel belangrijk in een huwelijk: goed

met elkaar praten én leren luisteren.”

Jean-Jacques: “Dat van die vrijheid snap ik als liberaal wel. (*lacht*) Maar in een relatie werkt zoiets niet zonder dat je het kadert. En mijn moeder heeft me ook gezegd dat humor belangrijk is en dat je moet vermijden dat je elkaar kwetst omdat dat als een sneeuwbal gaat werken. Aan goede raad ontbreekt het me niet. Ik zal je over 50 jaar zeggen of het geholpen heeft.”

Marlène: “Waarom kiezen jullie voor het huwelijk en niet voor een relatie met een boterbriefje?”

Jean-Jacques: “Charlotte heeft, zoals elk meisje, altijd van een huwelijk gedroomd en ik vind het huwelijk ook iets romantisch hebben. Je geeft je jawoord en laat aan de buitenwereld zien dat je samen een leven wilt opbouwen.”

Marlène: “Tuurlijk! Ben je een romanticus? Hoe heb je Charlotte ten huwelijk gevraagd?”

Jean-Jacques: “Het was in München, waar ik ook geboren ben omdat mijn ouders daar voor een Europees congres waren. Ik vond dat ik voor de start van het tweede grote luik in mijn leven symbolisch voor dezelfde plek moest kiezen als waar mijn leven begon.”

Marlène: “En hoe heb je het haar dan gevraagd?”

Jean-Jacques: “Dat is een geheim.”

Marlène: “Vertel! Heb je een knieval gedaan?”

Jean-Jacques: “Nee. Zo zit ik niet in elkaar. Maar ik had wel een ring bij. Charlotte draagt heel weinig ringen en ik moest bij een paar vriendinnen raad vragen over haar maat. Ik had daar echt geen benul van! Natuurlijk begon ze al die vragen al snel verdacht te vinden! Gelukkig heeft ze volmondig ja gezegd toen ik haar ten huwelijk vroeg.” ★

INTERVIEW: STEVE STEVENS • FOTO'S: DIETER BACQUAERT

DATE-WEETJES

- Het gesprek duurt 1 uur en 55 minuten.
- Jean-Jacques is vijf minuten te vroeg en komt van het Vlaams parlement. Marlène stapt even later binnen.
- Jean-Jacques bestelt jonge kabeljauw met

korianderpesto en pasta van het suggestiebord; Marlène kiest voor een gezonde wok met veel groenten en scampi.

• Jean-Jacques houdt zijn vest aan tijdens het eten. Na de blind date vertrekt hij naar een afspraak in Aalst.